

Ungdomstaler

Malte Kleinert, fhv. elev på Duborg-Skolen

Ved mødet på Harreslev-Kobbermølle Danske Skoles

Fredag den 9. juni 2023 kl. 19:30

Hej og engang til velkommen til årets årsmøde, det er mig en ære og en kæmpe fornøjelse at jeg i år selv må bidrage med et lille indslag til dette fantastiske arrangement.

Som I jo nok alle sammen ved, så er årsmødet en begivenhed der finder sted hvert år siden 1921 som flere tusind folk og familier ser frem til hvert år. En festweekend for vores mindretal her syd for grænsen, hvor vi i form af kulturelle arrangementer, musik, debat, udstillinger og ikke mindst taler markerer og fejrer vores indbyrdes fællesskab og forbindelse til Danmark.

Mit navn er Malte Kleinert jeg er 23 år gammel og født og opvokset her i Sydslesvig, i en rigtig mindretalsfamilie. Jeg har nu boet i Aarhus siden 2020, grundet studie hvor jeg læser Virksomhedskommunikation på Tysk – da jeg gerne ville bruge mine bilingvale kompetencer og ikke fravælge et af mine to modersmål.

Som rigtigt mindretalsbarn har årsmødet været en begivenhed vi i familien altid har set frem til. Især for mig og min 3 år yngre søster Solveig så har årsmøder været som at dykke ned i et helt andet univers hvor verden står stille for en stund – hvor vi var beskæftiget med alle mulige slags af aktiviteter alt fra at lave snobrød hen over rundbold til fællessang, om det nu var det store Årsmøde i Flensborg eller en af de mindre, som i Frørup.

Det er dog først senere hen i mit liv hvor det blev mig bevidst, at årsmøderne muliggøres af frivillige ildsjæle. Ved nærmere eftertanke blev det mere og mere klart, at det ikke kun er arrangementer som årsmødet der lever af frivillige, men, at det langt hen ad vejen er mindretallet der lever af frivillighed. Den frivillighed der bidrager til mindretallet, har i sidste ende også været med til at forme og have indflydelse på mig.

Der skal siges, at jeg er stor fodboldfan, jeg har spillet over 10 år i klub imens jeg boede i Tarp og er nu sæsonkortholder til byens hold AGF i Aarhus. Fodbold er en stor del af min hverdag og betyder rigtig meget for mig. Da jeg selv var aktiv spiller, var der over flere år en ting der var 100% sikker i planlægningen af min sommerferie, nemlig fodboldskolen i Slesvig.

En weekend bestående af træning og små turneringer om aftenen. Var mit sommer-highlight i flere år. Det var helt lige meget, om jeg tog derhen sammen med en eller flere kammerater eller alene – hvor nye venskaber blev skabt. Glæden af at være sammen med utallige boldglade børn på samme alder fik tre dage til at føle som en tidløs boble, hvor det var uvigtigt om solen skinnede eller regnen stod i stønger. Fodboldskolen kan dog ikke sammenlignes som en omgang bold med kammeraterne i weekenden, det der gjorde det ekstra specielt, var vores "trænere". Den måde de

havde planlagt aktiviteter, stod for turneringerne om aftenen eller kymrede sig om os, når vi havde hjemve, betød så meget, at det er svært at putte det i ord.

Dengang var det ikke noget man tænkte forfærdelig meget over, men set i bakspejlet så er jeg taknemmelig for, at de har ydet den indsats.

Det frivillige engagement som der findes indenfor vores mindretal her syd for grænsen, bidrager til at det er et så velfungerende og særligt mindretal.

I mine øjne så er det også et direkte belæg for, hvor stolte folk er over at være en del af netop det danske mindretal. Hvis det overhovedet kan gøre det, så er der hundredvis over det hele i Sydslesvig, der bidrager til at fremme den danske kultur og dermed vedligeholde mindretallet.

Det er noget jeg ikke mindst selv har oplevet, da jeg i 2016 skiftede fra Cornelius Hansen-Skolen til Duborg-Skolen. Efter få uger på gymnasiet blev vi introduceret til Elevambassadør korpset, hvor jeg uden tvivl valgte at søge ind. Til dem der ikke er bekendt med projektet, så kan det anses som repræsentanter for mindretallet. Skoler rundt omkring i Danmark kunne "booke", at få besøg af os. Vi plejede at være en gruppe på omkring 5-10 elever fra både Duborg og A.P. Møller-Skolen der så tog ud til skolerne og underviste de unge i det danske mindretal. Med stolthed brugte vi timer og dage på at repræsentere og informere om vores mindretal, i byer som Skanderborg, Middelfart og Rønne på Bornholm. Helt frivilligt vel og mærke, men det var noget der blev gjort med glæde og overbevisning.

Det er senere og ikke mindst da jeg blev spurgt om at skrive denne her tale, blevet mig bevist, at mindretallet ikke kun lever og har godt af frivillige ildsjæle, men også former og inspirerer generationer til at følge trop.

Jeg er i hvert fald overbevist om, at jeg er den jeg er i dag ikke mindst pga. det jeg har lært nede i mindretallet. Det kan jeg også se nu, hvor jeg har læst tre år i Aarhus. Jeg har været tutor to gange, hvor man er frivillig 1 uge i sommeren hvor man tager imod de nye studerende og introducerer dem studiet og repræsenterer det ligeledes. Det har jeg gjort uden at få en eneste krone, men på baggrund af, at jeg føler det er utrolig vigtigt at der i vores samfund i dag stadigvæk er folk der er frivillig – fordi de ikke kan lade være.